

Появата на бял свят

Аз съм дете на слънцето и без него не мога, то ми дава сили да продължа да живея, само от него имам нужда! Не обичам мрака и мрачните хора. И това знаете ли откъде идва? - от появяването ми на този свят.

Била съм много чакано дете, защото майка ми все губела бебета, аз съм й третата бременност, даже и мен почти е изгубила. С много зор ме е задържала до 7-ия месец. Започнало раждането, около майка ми четирима души – една зъболекарка, завършила във Франция, един доктор, идващ от Германия, баба ми Рафаела и жената, която бабува, обаче аз не се раждам. Обърнала съм се с дупето и не искам да излизам. А те дотогава не са виждали такова нещо, даже крачетата ми, които се подавали, зъболекарката Елена ги помислила за рогца! Изобщо не са знаели какво да правят. Можело е да умра там, защото операции не са се правили тогава, опитвали се да предизвикат раждането, обаче безуспешно. И на третия ден докторът се престашава и ме издърпва за „рогцата“. Аз ето затова толкова обичам слънцето, защото три дни съм стояла на тъмно в утробата на мама, когато го няма, сякаш спирам да дишам.

Изкарват ме мен, обаче плацентата остава вътре в майка ми и кръвта й започва да изтича. Мама, почти умряла, я натоварват бързо в една каруца, някъде от съседите взета сигурно, за да я откарат в Левски при единствения лекар акушер, който може да отлепи плацентата и да спре кървенето, при д-р Дъбнишки. И понеже мама е едно дете на баба ми Рафаела, родила го чак на 40, нормално да трепери за нея, не за мене. Кръщава си я Дарина, защото ѝ е дар от бога. А от мен никой не се интересува, бързат да стигнат да спасят мама. Баба ми заспала и по някое време, когато стигнали село Малчика, се събужда, пипа каруцата и установява, че бебето го няма. Отзад каруцата нямала преграда и от друсането съм паднала. Върнали се и ме намерили чак в съседното село Българене. Както съм паднала така увита в кожи, така ме намират. Загубена по пътя.

Стигат в Левски, пред къщата на доктора, обаче той казва, че нищо не може да направи, пък и има влак да хваща за София и няма защо да си изпуска конференцията, като не може да помогне. Баща ми и баба ми остават там, пред

дома му, да го чакат, защото не знаят какво да правят. Докторът отива на ЖП гарата, не хваща влака и се връща, изважда плацентата от мама и я спасява. Все си мисля, че е защото мама беше много красива – руса, със сини очи – много красива! Обаче мама изгубва много кръв, едвам я спасяват и оттогава все я помня анемична. А аз, нали ви казах, че едвам до 7-ия месец ме е носила, била съм толкова мъничка, че съм нямала кило и половина, увита в кожи, защото тогава кувьози е нямало, а и от мама не съм можела да суча. Затова баба ми помолила една жена, която вече година кърмела сина си, през улицата живеела, да ме храни тя, защото аз съм искала да ям. И повече от месец тя ме е хранила, представете си, после майка ми ме поема. И така това недоносено бебе започва да наддава, не само настига връстниците си, ами и в седми клас бях най-високото, най-едрото, най-хубавото момиче. Какво нещо е съдбата, щом са ми отредени дни да живея! До ден днешен съм благодарна на този д-р Дъбнишки, защото без него нямаше да ме има нито мен, нито мама.